

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—ooo—

Βόλισθηκη τῶν παιδῶν. — Ταξιδία τοῦ Γύλλινερ ἡ τὰ πιο πρόγονα τῶν συμβάντων αὐτοῦ, μετὰ εἰκονογραφίαν. Ἐν Λονδίνῳ, 1859.

Άντι πάσος Ἑλλης κρίσεως δημοσιεύοντεν τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου τούτου.

« Πολλὰ γράγοραι καὶ ἐκδιδοται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δίλγα, δίλγιστα, ἀποτελοται εἰς τὴν νερπάρη ἥλιχιαν· καὶ δημος αὕτη πρὸ πάντων ἔχει ἀράγκην φοηθεῖας, οὐ μόνον διέτι στερεῖται εἰστι τῆς ἴκαρότητος ἢ ἀραγγιώσκη τὴν ἀργαλαῖην καὶ ἔτρας γλώσσας καὶ ρὰ πορίζεται δὲ τι καλὸν δὲ εὑρίσκεται εἰς τὴν καθομιλουμένην, ἀλλὰ καὶ διότι (καὶ τοῦτο εἴραι τὸ σπουδαιότερον), ἵνα αἰσθανθῇ λωρῆρ τὸν ἔρωτα τῆς ἀραγγιώσκης, πρέπει ρὰ ἔγγη πρὸ δύθαλμῷ βιβλία τὰ δόποια ρὰ ἀρεθίζωσι τὴν περιέργειαν, χωρὶς ρὰ σκοτίζωσι τὸν ροῦν ἢ ρὰ βλάπτωσι τὰ ἱδη, καὶ ρὰ καθιστάρωσιν αὐτὴν συντονωτέραν. Τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ νέος μαθητὴς θέλει λητεῖ οἰκοθερ, καὶ προθύμως, καὶ καλῶς οὖτος εἰπεῖν ρὰ ἀραγγιώσκη, ἐτῶ ἀλλοῖον διτοὺς τοῦ βιβλίου ἀποτροπιάζεται, καὶ μισεῖ, ὡς συνεγώς βλέπουμεν, τὰ γράμματα, καὶ δυσαραγγετεῖ, ἢ καὶ μέρωστεῖ ἐριοτε βιαλόγετος.

« Ίδον διὰ τὸ εἰς τὴν Ἀγγλιαν, τὴν Γαλλιαν, τὴν Γερμανιαν καὶ τὴν Ἀγγελικήν, ἀεράδως δημοσιεύονται χάριν τῶν παιδῶν βιβλία περιέχοντα ιστορίας, διηγήσεις, περιγραφὰς τερπνάς, τὰς ὄποιας μάλιστα, ἵνα δέχεταις εἴτε μᾶλλον τὸν πόθον πρὸς τὴν ἀραγγιώσκην, ἀποδεικνύονται τερπτοτέρας παραθετούτες καὶ εἰκονογραφίας. Καὶ παρατηρητέον ὅτι αἱ εἰκόνες δὲ τὸν θελγονούσιν ἀπλῶς τὴν δραστικήν, ἀλλὰ καὶ καταληπτοτέραν καθιστάνται τὴν διηγήσειν, ἔρμηνεονσαι διὰ φηλαφητῆς περιγραφῆς τὴν ὑπόθεσιν. « Η τοιαύτη εἰκονικὴ παράστασις οὐ μόνον πρὸς τὸν παῖδας ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἀδρας καὶ πρὸς τὸν ἀγωτέραν ἡλικιαν ἔγορτας εἴραι πολλάκις ἀραγκαλαῖην διότι διηγῆς δὲ τὸν σκοπόν ρου δὲ τὸν συνέτεινεν δλοκλήρου αὐτοῦ ἢ μετάφρασις, ἀπήρθινα τὰ κυριώτερα τῶν ουμβεβηκότων, καὶ ταῦτα δημοσιεύων σήμερον. « Ισως τις μὲν ἐπιπλήκη δὲ εἰς εἰλάχιστα καταρίσκομαι ἀλλὰ δὲ τὰ πταιώ ἔγω, πταισι δὲ Πλάτων, οὐ τιος τὸ εἶδος παράγγελμα ὡς ἀλληρεὶναγγείλικήν ἐντολήν ἐλάτρευσα ἀρέκαθεν· αὶ Γυναικῶν δὲ τῶν ἡμετέρων καὶ παιδῶν ἐπιμελούσοι μέροι, καὶ τρέφοντες, καὶ ἐνταῦθα τὸν ροῦν τὸ τρέποντες, τῆς τε τούχης μάλιστα ἀγείρειν ἐν τῷ άγθη καὶ λωτεῖς καλλιορείαις καὶ δρύποτεροι καὶ ημιτροποτεροι τοις προσπειλέστεροι τοις.

« Πλέον τούτου ἀπὸ τῶν βιβλίων αὐτῶν, τῶν περιεχόντων, ὡς εἰποτο, διηγήσεις, ιστορίας καὶ περιγραφὰς, καὶ δι' εἰκόνων ουρανομέρων, δὲ τὸ φελούνται μόνον οἱ μαθηταί, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐστιν, ἀδρεστε καὶ γυραικες, οἵτινες ἡ λαττεῖς μακρὰς σχολειών, ἡ μὴ ἔχοντες πόρους ἵνα γοιτήσωσιν εἰς αὐτά, ἐτυγχάνουσι τειούτων· ἢ ἵπθεσις, ἡ παραγειμένη εἰκών, ἡ ἔβωτερη κομψύτης καὶ τὸ σχῆμα αὐτὸν τοῦ βιβλίου, παρατρέσσειν εἰς ἀράγγιώσκην διό, ἢ ἀπὸ τῶν σχολείων,

τῶν γυμνασίων καὶ τῶν πανεπιστημίων ὀφέλεια δὲ εἴραι τόσον κοστή ὅσον ἡ ἀπὸ τοῦ τύπου. Ὁ τύπος δὲ τὸ προσκαλεῖ πρὸς ἑαυτὸν φέτα ἐκπαιδευτήρια, ἀλλὰ ὡς ἀλλος ἀποστολος τοῦ Ἰησοῦ ἐπισκέπτεται καὶ τὰς καλίβας αὐτάς, καὶ κρούει τὰς θύρας, καὶ εἰσέρχεται κομιζών δωρεὰν τροφὴν ψυχῆς καὶ καρδίας, παιδελαρ, λέγω, καὶ πολιτισμόρ, καὶ γνῶσιν τοῦ καθηκότος πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα.

« Ίδον διὰ τὸ ἐξέδωκα πρὸ δύο ἑταῖρων τὸν Οὐασιγκτῶνος σύντομον καὶ μετὰ εἰκόνων, καὶ οὗτον διὰ τὸ ἐκδίδω σήμερον τὴν βιβλιοθήκην ταῦτην τῷ παιδιών, οὐχὶ καιρὸν τοῦ ἐπιγούντος, ἀλλὰ μημονέμενος τοὺς τελειοποιητας τὰ τῆς παιδείας, καὶ ἀπὸ τῶν πόρων αὐτῶν ἐφαριζόμενος τὰ χρῆσμα.

« Τὴν βιβλιοθήκην ταῦτην τῷ παιδιών θέλοντι συγχροτήσει πολλὰ τομίδια, βλωτὲς ἀσυνάρτητα πρὸς ἀληθείαν, ἵνα προμηθεύεται ἔκαστος ὅπουορ ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐστολισμένα μετὰ εἰκόνων. « Ολα δὲ θέλοντι περιέχει ὑποβίσμες τερπνάς καὶ ηθικάς, προϊόντος δὲ τοῦ ἔργου καὶ διδακτικάς τῶν στοιχειωθεστέρων ἐπιστημονικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων, μαρτυρίας εὐστόχως συντελούσμενες εἰς τὴν ἐπιτευξίν τοῦ σκοποῦ μονού, τὴν ἔξεγερσιν, λέγω, τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀράγγιώσκην. « Αρχαίας δὲ ἀπὸ τῶν κυριωτέρων συμβάρτων τοῦ περιωρίου Γιλλίνερ.

« Ο Γύλλινερ ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἀγγλικοῦ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἐκαποτασητηρίδος καὶ μετερράσθη, πολλάκις ἀρατυπωθεῖ, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τῆς Εὐρώπης. « Ο συγγραφεὺς Ιωράθαρ Σ्वίλ, καὶ ἐξογήν τὴν ἀστινότητος τὸ ὄποιον οἱ Ἀγγλοί ὄρομάζουσι θυμού, ἔγραψε τὴν ἀληγορίαν αὐτὴν αἰνιττόμενος πρόσωπα καὶ περιστάσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· ἀλλὰ τοιαύτη ἡ χάρις τῆς ἐκθέσεως καὶ τὸ ἀττικὸν ὅλας μεθ' οὐ ἐκτιστέρει ἀδιακάπως αὐτὴν, ώστε οὐδέποτε ἐπαναπαθεῖ ὅλην τὴν Εὐρώπην ἀραγγιώσκοτες τὸ σύγγραμμα.

« Καὶ τοῦτο μὲν εἴναι διεξοδικόν· ἐπιειδὴ δημος εἰς τὸν σκοπόν ρου δὲ τὸν συνέτεινεν δλοκλήρου αὐτοῦ ἢ μετάφρασις, ἀπήρθινα τὰ κυριώτερα τῶν ουμβεβηκότων, καὶ ταῦτα δημοσιεύων σήμερον. « Ισως τις μὲν ἐπιπλήκη δὲ εἰς εἰλάχιστα καταρίσκομαι ἀλλὰ δὲ τὰ πταιώ ἔγω, πταισι δὲ Πλάτων, οὐ τιος τὸ εἶδος παράγγελμα ὡς ἀλληρεὶναγγείλικήν ἐντολήν ἐλάτρευσα ἀρέκαθεν· αὶ Γυναικῶν δὲ τῶν ἡμετέρων καὶ παιδῶν ἐπιμελούσοι μέροι, καὶ τρέφοντες, καὶ ἐνταῦθα τὸν ροῦν τὸ τρέποντες, τῆς τε τούχης μάλιστα ἀγείρειν ἐν τῷ άγθη καὶ λωτεῖς καλλιορείαις καὶ δρύποτεροι τοις προσπειλέστεροι τοις.